

2 Vols

~~HT-25~~

13-D-188

Berou - 175
Bordeaux - 149
Bordeaux - 216
Yvetot - 143
124 (Bordeaux) fidei do 155-207

CONCILIIUM

PROVINCIAE ROTHOMAGENSIS.

IN BIBLIOTHECA MUSEI HISTORICI
CIVICIS ROTOMAGENSIS

25-T-III

DECRETA
CONCILII PROVINCIALIS
ROTHOMAGI

HABITI

AB ILLUSTRISS. ET REVERENDISS.

D. D. Ludovico-Mariá-Edmundo BLANQUART DE BAILLEUL,

Dei et Apostolicæ Sedis gratiá,

ARCHIEPISCOPO ROTHOMAGENSI,

PRIMATE NORMANNIE,

ANNO REPAR. SAL. MDCCC. MENSE JULIO;

A SANCTA SEDE RECOGNITA ET APPROBATA.

MULAGNE

VTJUNAN
OMIY PRATE

ROTHOMAGI,

APUD FLEURY, BIBLIOP.

ILL. ET REV. D. D. ARCHIEPISCOPI,

In foro S. Audoeni, 4.

ROTHOMAGI, EXCEDEBANT MEGARD ET SOC., TYPOGRAPHI,
In viá vulgò dictá Grand'Rue, 156.

SEMINÁRNÍ
Hist.-práv.

KNÍHOVNA
oddělení

PARS PRIMA.

LITTERÆ INDICATIONIS.

LUDOVICUS-MARIA-EDMUNDUS BLANQUART DE BAILLEUL,
miseratione divinâ et Sanctæ Sedis Apostolicæ gratiâ, Archie-
piscopus Rothomagensis ac Normanniæ Primas,

Reverendis Fratribus Episcopis, Decanis, Capitulis, cæte-
risque ecclesiasticis viris, qui, de jure, vel consuetudine,
Concilio Provinciali interesse debent,

SALUTEM IN DOMINO.

Cùm, præter spem omnem, quædam in unum conveniendi
facilitas Præsulibus nostræ Galliæ tandem effulserit, undè
nonnulla, cum omni solemnitatum apparatu et fidelium ædi-
ficatione, celebrata sunt Provinciarum Concilia; nihil hoc
ipso optabilius ducentes, tum ad instaurandam Ecclesiarum
disciplinam, tum ad corrigendam morum corruptelam, tum
maximè ad promovendam stabiliendamque quamdam in unâ-
quaque Provinciâ unitatem; CONCILIUM PROVINCIALE in nostrâ
metropolitanâ ecclesiâ Rothomagensi, die decimâ mensis julii
proximi inchoandum, et sequentibus diebus celebrandum ac
terminandum indiximus, ac, per præsentés litteras, indici-
mus et statuimus.

Vos itaque, FRATRES DILECTISSIMI, hortamur, et in quan-
tum opus est, requirimus et obtestamur, ut, secluso omni
excusationis prætextu, die prædictâ, Rothomagum conve-
niatis; ubi, à rebus sæcularibus prorsus alieni, divinisque

Darem od *Rev.*

Tuo c. 6227.

ÚSTŘEDNÍ KNIHOVNA
PŘÁVNICKÉ FAKULTY UJEP
STAV FOND
C. inv.: 033452

toti mancipati, non quæ nostra sunt, sed quæ Jesu Christi nostrarumque Diœceseon diligenter et attentè considerare possimus; et ea quæ sunt corrigenda, corrigere, et ea quæ sunt statuenda, statuere, et sic omnia quæ, pro bono Provinciæ nostræ, feliciter inchoanda duximus felicius absolute valeamus. Quod ipse nobis præstare dignetur, cujus est velle, et perficere, et cuncta dare affluenter.

Cùm verò ad hujusmodi opus perficiendum bonum et æquum semper visum fuerit ut et secundi ordinis viri ecclesiastici, probi et maturi, Episcopis coadunarentur; noverint CAPITULA cathedralium se esse invitanda, et reipsa per præsentis litteras invitari. Item, venerabiles ABBATES monasteriorum in Provinciâ existentium sciant se ad CONCILIUM idem personaliter invitari.

In quorum fidem et testimonium has præsentis litteras manu propria subscripsimus, sigilloque nostro muniri mandavimus et jussimus.

Datum Rothomagi, in Palatio nostro Archiepiscopali, anno Domini millesimo octingentesimo quinquagesimo, die verò vigesima quartâ mensis Martii.

† LUDOVICUS, *Archiepiscopus Rothomagensis.*

De Mandato Illustrissimi ac Reverendissimi
D. D. Archiepiscopi,

LEBEL, *Canonicus Secius.*

EXCERPTA DE ACTIS.

ANNO Domini 1850, die verò 9ª mensis Julii, Litteris die 24ª Martii datis de indicendo et convocando Concilio provinciali religiosè obsequentes, in civitatem Rothomagensem convenerunt Illustriss. et Reverendiss. D. D. LUDOVICUS BLANQUART DE BAILLEUL, Archiepiscopus Rothomagensis; Illustriss. et Reverendiss. D. D. LUDOVICUS-JOANNES ROBIOT, Episcopus Constantiensis; Illustriss. et Reverendiss. D. D. LUDOVICUS-FRANCISCUS ROBIN, Episcopus Bajocensis; Illustriss. et Reverendiss. D. D. NICOLAUS-THEODORUS OLIVIER, Episcopus Ebroicensis; Illustriss. et Reverendiss. D. D. CAROLUS-FRIDERICUS ROUSSELET, Episcopus Sagiensis; R. P. JOSEPH-MARIA, Abbas Domûs Dei Beatæ Mariæ de Trappâ Majori, vicarius generalis Sagiensis, nec non Congregationis Cisterciensis primitivæ observantiæ; R. D. LEHERPEUR, canonicus et vicarius generalis Bajocensis et Episcopus designatus; insuper procuratores capitulorum cujusque Ecclesiæ Cathedralis, plures quoque Theologi et Canonistæ à RR. Concilii Patribus vocati.

Eodem die, horâ nonâ matutinâ, habita fuit in majori Seminario Rothomagensi Congregatio privata RR. D. D. Episcoporum.

Horâ verò quartâ post meridiem, habita est in eodem loco Congregatio generalis prævia in quâ considerunt, præside Ill. et RR. D. D. Archiepiscopo Rothomagensi, Ill. et RR. D. D. Episcopi Constantiensis, Bajocensis, Ebroicensis et Sagiensis, præsentibus R. P. Abbate Domûs Dei B. M. de Trappâ Majori, Procuratoribus Capitulorum et Theologis ritè convocatis.

Post invocationem S. Spiritûs, ab Ill. et Rev. D. D. Archiepiscopo perlecta sunt quæ hâc ipsâ die in Congregatione privatâ RR. Episcoporum statuta fuerant, scilicet:

I. Successive vocati sunt Procuratores Capitulorum, nempè :

Pro Capitulo Rothomagensi :

R. D. SURGIS, vicarius generalis et capituli decanus ;
 R. D. PICARD, canonicus titularis et archipresbyter ecclesiæ Metropolitanæ.

Pro Capitulo Constantiensi :

R. D. BÉNÉSIT, majoris seminarii moderator et vicarius generalis.

Pro Capitulo Bajocensi :

R. D. D'HEREMBERT, canonicus titularis ;
 R. D. DE VALROGER, canonicus titularis.

Pro Capitulo Ebroicensi :

R. D. DELANOË, canonicus titularis ;
 R. D. ROUSSEL, canonicus titularis.

Pro Capitulo Sagiensi :

R. D. LOUVEL, canonicus titularis.

Pariter admissi sunt Theologi et Canonistæ à RR. Patribus designati, nempè :

Pro Diocesi Rothomagensi :

R. D. CAUMONT, vicarius generalis ;
 R. D. LABBÉ, sacræ eloquentiæ professor in facultate Rothomagensi ;
 R. D. LECOËUR, canonicus titularis et doctor s. theologiæ in facultate Rothomagensi ;
 R. D. COUILLARD, canonicus titularis ;
 R. D. DOUDEMONT, rector ecclesiæ S. Maclovii ;
 R. D. MALLEVILLE, doctor et professor s. theologiæ in facultate Rothomagensi ;
 R. D. OMER, juris canonici in majori seminario professor ;
 R. D. MARTIN, s. theologiæ in majori seminario professor.

Pro Diocesi Constantiensi :

R. D. DELAMARE, vicarius generalis et capituli decanus.

Pro Diocesi Bajocensi :

R. D. D. LEHERPEUR, vicarius generalis, canonicus titularis et episcopus designatus ;
 R. D. BOUDARD, presbyter S. Sulpitii, vicarius generalis et s. theologiæ in majori seminario professor.

Pro Diocesi Ebroicensi :

R. D. JOUËN, vicarius generalis et canonicus titularis ;
 R. D. FORGES, presbyter congregationis missionis et s. theologiæ in majori seminario professor.

Pro Diocesi Sagiensi :

R. D. LE BÂCHEUR, vicarius generalis.

II. Ill. et Rev. D. D. Archiepiscopus, de consensu RR. Concilii Patrum, designavit :

Pro officio Promotoris et Vice-Promotoris :

R. D. SURGIS, vicarium generalem Rothomagensem ;
 R. D. BÉNÉSIT, maj. seminarii Constantiensis moderatorem.

Pro officio Secretarii :

R. D. BOUDARD, vicarium generalem Bajocensem ;
 R. D. JOUËN, vicarium generalem et canonicum Ebroicensem.

Pro officio Scrutatorum :

R. D. LOUVEL, canonicum Sagiensem ;
 R. D. PICARD, canonicum Rothomagensem.

Pro officio Magistri Cæremoniarum :

R. D. LECOËUR, canonicum Rothomagensem ;
 R. D. COUILLARD, canonicum Rothomagensem.

Pro officio Ostiariorum :

Tres majoris Seminarii Rothomagensis Clericos.

III. Quinque ordinatæ sunt Congregationes particulares, quibus commissum fuit prævium variarum quæstionum examen, scilicet :

1^a Congregatio de Decretis.

Præses : Ill. et Rev. D. D. ARCHIEPISCOPUS ROTHOMAGENSIS.

Vices gerens præsidis : R. P. JOSEPH-MARIA, Abbas Domûs Dei Beatæ Mariæ de Trappâ Majori.

Theologi :

R. D. BOUDARD, vicarius generalis Bajocensis ;

R. D. LABBÉ, s. eloquentiæ professor.

2^a Congregatio de Fide.

Præses : Ill. et Rev. D. D. EPISCOPUS CONSTANTIENSIS.

Vices gerens præsidis : R. D. D. LEHERPEUR, vicarius generalis Bajocensis et Episcopus designatus.

Theologi :

R. D. BÉNÉSIT, seminarii Constantiensis moderator ;

R. D. DELANOE, canonicus Ebroicensis ;

R. D. ROUSSEL, canonicus Ebroicensis ;

R. D. DE VALROGER, canonicus Bajocensis.

3^a Congregatio de Hierarchiâ Ecclesiasticâ, seu de Personis Ecclesiasticis.

Præses : Ill. et Rev. D. D. EPISCOPUS BAJOCENSIS.

Vices gerens præsidis : R. D. SURGIS, vicarius generalis Rothomagensis.

Theologi :

R. D. LECOEUR, canonicus Rothomagensis ;

R. D. MALLEVILLE, professor s. theologiæ ;

R. D. JOUEN, vicarius generalis Ebroicensis ;

R. D. LE BÂCHEUR, vicarius generalis Sagiensis.

4^a Congregatio de Sacramentis.

Præses : Ill. et Rev. D. D. EPISCOPUS EBROICENSIS.

Vices gerens præsidis : R. D. PICARD, canonicus Rothomagensis.

Theologi :

R. D. LOUVEL, canonicus Sagiensis ;

R. D. D'HEREMBERG, canonicus Bajocensis ;

R. D. DOUDEMONT, rector ecclesiæ S. Maclovii ;

R. D. MARTIN, s. theologiæ professor.

5^a Congregatio de Disciplinâ Ecclesiasticâ.

Præses : Ill. et Rev. D. D. EPISCOPUS SAGIENSIS.

Vices gerens præsidis : R. D. DELAMARE, vicarius generalis Constantiensis.

Theologi :

R. D. CAUMONT, vicarius generalis Rothomagensis ;

R. D. FORGES, s. theologiæ professor ;

R. D. COUILLARD, canonicus Rothomagensis.

R. D. OMER, juris canonici professor.

IV. Semel indictis die et horâ primæ Sessionis, scilicet proximâ die et horâ septimâ matutinâ, indicata fuerunt Decreta in hâc Sessione solemnè promulganda ; nempe : Decreta 1° de aperiendâ Synodo ; 2° de Modo vivendi in Concilio, 3° de publicandis variorum Concilii officiariorum nominibus, 4° de non discedendo, 5° de præjudicio non inferendo, 6° de professione Fidei, 7° de Indictione secundæ Sessionis.

V. Pariter indicatum fuit quænam foret toto Concilii tempore distributio horarum uniuscujusque diei, nempe :

Horâ quintâ, signum ad surgendum ;

Horâ sextâ, oratio matutina et meditatio ab omnibus simul in sacello faciendâ, cujus objectum pridie post orationem vespertinam proponendum fuerit ;

Horâ sextâ cum tribus quadrantibus, Missa Synodalis ab omnibus in Concilio admissis audiendâ ;

Horâ nonâ, Congregationes particulares ;

Horâ nonâ cum dimidiâ , Congregatio privata RR. Episcoporum ;

Horâ undecimâ , prandium sacris lectionibus conditum , deinde visitatio SS. Sacramenti et relaxatio ;

Horâ duodecimâ cum dimidiâ , finis relaxationis ;

Horâ secundâ post meridiem , Congregatio generalis ultrâ horam quartam cum dimidiâ non protrahenda ;

Horâ quintâ cum dimidiâ , Congregatio privata RR. Episcoporum ;

Horâ septimâ , cœna sicut prandium sacris condita lectionibus , deinde visitatio SS. Sacramenti et relaxatio.

Horâ octavâ cum tribus quadrantibus , oratio vespertina in sacello.

VI. Ill. et Rev. Concilii Præses ab omnibus hanc requisivit promissionem :

« Promitto me nihil ex his quæ dicentur sive in Congregationibus Concilii , sive in Congregationibus particularibus esse revelaturum , quod possit detrudere vel reverentiæ Concilio debitæ , vel honori cujusvis personæ. Promitto insuper me nulla Decreta Concilii scriptis publicis divulgaturum , antequàm typis demandata fuerint RR. Patrum auctoritate. »

Tunc omnes simul assurgentes , et elevatâ dextrâ manu , conclamârunt : *Promitto.*

VII. Postea ut benedictio Dei omnipotentis super omnes qui huic Synodo intererant uberius descenderet , ab Ill. et Rev. Concilii Præsede propositum fuit ut , quandiu perduraret Concilium , feriâ sextâ cujusque hebdomadis jejunium servaretur ; quod quidem ab omnibus et singulis libentissimè fuit acceptatum.

VIII. Demùm absoluta est illa Congregatio generalis per orationem *Sub tuum.*

DECRETUM DE APERIENDA SYNODO.

IN nomine sanctissimæ et individuæ Trinitatis , Patris , et Filii , et Spiritûs sancti.

Nos , Ludovicus , Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ , Archiepiscopus Rothomagensis , ad laudem et gloriam Dei omnipotentis , ad honorem beatissimæ , immaculatæ semperque virginis Mariæ , Dei Genitricis , hujus ecclesiæ Patronæ , ad Ecclesiæ catholicæ decorem , decernimus de consilio et consensu reverendissimorum Coepiscoporum nostrorum , hâc die sextâ idus Julii initium fieri , atque adeò factum esse Concilii provincialis , quod , nostrâ metropolitanâ auctoritate , indiximus , denuntiavimus et promulgavimus.

DECRETUM DE MODO VIVENDI IN CONCILIO.

NOS , Ludovicus , Dei et Apostolicæ Sedis gratiâ , Archiepiscopus Rothomagensis , de consilio et consensu reverendissimorum Coepiscoporum nostrorum hæc statuenda duximus :

1° Meminerint omnes et singuli qui huic Concilio intersunt ut , toto Concilii tempore , nihil de sedulitate suâ remittentes , ad Deum sæpissimè confugiant , undè venit Spiritus sapientiæ et intellectûs , Spiritus consilii et scientiæ ;

2° Id habeant omnes summopere sibi commendatum , ut à negotiis sæcularibus prorsus abstracti , divinis toti incumbant , et quotidianas preces ad Deum effundant , quibus Concilium feliciter inchoatum , felicius absolvi ac finiri impetrent ;

3° In spiritu humilitatis accedant omnes, non quæ sua sunt singuli considerantes, sed quæ aliorum;

4° Omnes modestiam induentes, et in spiritu lenitatis constituti, opportunè, servato ordine, animi sensa proferant in Congregationibus, sive privatæ sint, sive publicæ ac potissimum in Sessionibus; non enim in commotione Dominus.

DECRETUM DE PUBLICANDIS VARIORUM CONCILII OFFICIARIORUM NOMINIBUS.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, de consilio et consensu reverendissimorum Coepiscoporum nostrorum, constituimus:

Pro officio Promotoris, etc., Vide pag. 9.

DECRETUM DE NON DISCEDENDO.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis: Districtè inhibemus ne quis Episcoporum aut aliorum qui ad Concilium vocati sunt, antè dimissam Synodum discedere præsumat, nisi discessûs causa à Patribus cognita et approbata fuerit.

DECRETUM DE PRÆJUDICIO NON INFERENDO.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, in qualicumque ordine quisque compareat et consedeat, salva illius jura decernimus.

DECRETUM DE PROFESSIONE FIDEI.

CUM inter omnes pastoralis officii sollicitudines, illa potissimum prima esse debeat, ut Fides Catholica, quam sancta Romana Ecclesia colit ac tenet, incorrupta in hâc Provinciâ sinceraque permaneat, et omnes in ejus puritate immobiles inviolatique persistent, Nos, in hâc nostrâ Synodo provinciali hinc præcipuè exordiendum esse duximus, ut quæ ex eodem Spiritu est Fides, eandem unâ oris confessione profiteamur. Quocirca sacri Concilii Tridentini decretis insistentes, Professionem Fidei, Pii IV Pontificis Maximi Constitutione acceptam atque promulgatam, à nobis et reverendissimis Coepiscopis, cæterisque in hoc Concilio insidentibus palàm et publicè emittebam decrevimus.

FORMA PROFESSIONIS FIDEI CATHOLICÆ, APOSTOLICÆ ET ROMANÆ.

Ego firmâ fide credo et profiteor omnia et singula quæ continentur in Symbolo Fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur; videlicet: Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cœli et terræ, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum; et ex Patre natum antè omnia secula; Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem, descendit de cœlis. Et incarnatus est de Spiritu sancto ex Mariâ Virgine, et Homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis, sub Pontio Pilato, passus et sepultus est. Et resurrexit tertiâ die, secundum Scripturas. Et ascendit in cœlum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloriâ judicare vivos et mortuos; cujus regni

non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum et vivificantem; qui ex Patre Filioque procedit; qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur; qui locutus est per Prophetas. Et unam, sanctam, Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum, et vitam venturi seculi. *R. Amen.*

Apostolicas et Ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes et constitutiones firmissimè admitto, et amplector.

Item sacram Scripturam, juxtà eum sensum quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto; nec eam unquam, nisi juxtà unanimum consensum Patrum, accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse verè et propriè Sacramenta novæ Legis, à Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licèt non omnia singulis, necessaria; scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre: et ex his Baptismum, Confirmationem et Ordinem, sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ Catholicæ ritus in supradictorum omnium Sacramentorum solemnè administratione, recipio et admitto. Omnia et singula, quæ de peccato originali et de justificatione in sacrosanctâ Tridentinâ Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter in Missâ offerri Deo verum, proprium et propitiatorium Sacrificium pro vivis et defunctis; atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse verè, realiter et substantia-liter corpus et sanguinem, unà cum animâ et divinitate Domini nostri Jesu Christi; fierique conversionem totius substantiæ panis in corpus, et totius substantiæ vini in sanguinem; quam conversionem Catholica Ecclesia Transubstantiationem appellat.

Fateor etiam sub alterâ tantùm specie, totum atque integrum Christum verumque Sacramentum sumi.

Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis juvari. Similiter et Sanctos unâ cum Christo regnantes, venerandos atque invocandos esse; eosque orationes Deo pro nobis offerre; atque eorum reliquias esse venerandas.

Firmissimè assero imagines Christi, ac Deiparæ semper virginis, necnon aliorum Sanctorum, habendas et retinendas esse; atque eis debitum honorem ac venerationem impertendam. Indulgentiarum etiam potestatem à Christo in Ecclesiâ relictam fuisse, illarumque usum Christiano populo maximè salutarem esse affirmo. Sanctam, Catholicam et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistratam agnosco; Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario, veram obedientiam spondeo ac juro. Cætera item omnia à sacris Canonibus et œcumenicis Conciliis, ac præcipuè à sacrosanctâ Tridentinâ Synodo tradita, definita et declarata, indubitanter recipio, atque profiteor; simulque contraria omnia, atque hæreses quas-cumque ab Ecclesiâ damnatas, et rejectas, et anathematizatas ego pariter damno, rejicio et anathematizo. Hanc veram Catholicam Fidem, extrâ quam nemo salvus esse potest, quam in præsentì sponte profiteor, et veraciter teneo: eandem integram et inviolatam usquè ad extremum vitæ spiritum, constantissimè (Deo adjuvante) retinere et confiteri, atque à meis subditis, vel illis quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri et prædicari, quantum in me erit, curaturum, Ego idem spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet, et hæc sancta Dei Evangelia.

DECRETUM DE INDICANDA SECUNDA SESSIONE
SOLEMNI.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, definimus secundam Sessionem fore die decimâ septimâ hujusce mensis Julii; itâ tamen ut ad aliam diem transferri vel prorogari possit, si, pro rebus Concilii benè gerendis, videbitur conducere.

DECRETA

CONCILII PROVINCIAE

ROTHOMAGENSIS.

PARS SECUNDA.

DECRETUM PRIMUM.

DE FIDE CATHOLICA.

1. **COADUNATI** in Concilio Episcopi, vel in Synodo Presbyteri; hinc præcipue exordiantur ut formulam fidei a Pio IV exaratam aperte profiteantur, etiam si jam antea ab ipsis juxta Canones emissa fuerit.
2. Cum autem hisce temporibus, ex effrenata scribendi licentiâ, tot in Ecclesiam civilemque ipsam societatem redundant calamitates, periculaque impendeant, nullusque invenitur, qui non, corrigi metuens, imo despiciens, suas adinventiones sequatur; æquum est Sacerdotes tantam superbiam non modo non imitari, verum etiam exemplo suo reprobare. Ideo si quis Sacerdos e bono Ecclesiæ fore censuerit, ut librum aliquem in lucem edat, in quo de rebus ad Ecclesiam Religionemve pertinentibus tractet, inhibemus ne illum typis mandet, quin prius proprii Episcopi judicio submiserit; quod erit gratis, quàm citius, et respiciet tantum fidem et mores. Statuimus igitur, ut, in unaquaque Dicecesi, tres ad minus Theologi ab Episcopo eligantur, qui, postquam libros ipsis submissos sedulo

perlegerint, suum postea de iis iudicium ad eum referant. Meminerint tamen ii quibus hæc cura demandabitur, ut, quem admodum nihil inemendatum relinquere debent quod sanæ doctrinæ adversetur, ita æquæ ac moderatæ libertati minime detrahant, quam omnibus temporibus variis scholis concessit Ecclesia. Itaque in mente habeant regulas quas in Constitutione *Solicita* (anno 1753) tradit doctissimus Pontifex Benedictus XIV: « De variis opinionibus atque sententiis in « unoquoque libro contentis, animo a præiudiciis omnibus « vacuo iudicandum sibi esse sciant. Itaque nationis, familiæ, « scholæ, instituti affectum excutiant, studia partium seponant; Ecclesiæ sanctæ dogmata, et communem Catholicorum « doctrinam, quæ Conciliorum Generalium decretis, Romanorum Pontificum Constitutionibus et orthodoxorum Patrum « atque Doctorum consensu continetur, unice præ oculis « habeant: hoc de cætero cogitantes, non paucas esse opinioniones quæ uni scholæ, instituto aut nationi certo certiores « videntur, et nihilominus sine ullo fidei aut religionis « detrimento ab aliis catholicis rejiciuntur atque impugnantur, « oppositæque defenduntur, sciente ac permittente Apostolica « Sede, quæ unamquamque opinionem hujusmodi in suo « probabilitatis gradu relinquit. » (N. 17.)

3. Laicos vero, qui libros de rebus Ecclesiasticis tractantes conscribere et evulgare voluerint, hortentur Parochi, ne eos prius juris publici faciant quàm aut proprium Episcopum aut Theologos ab ipso, ut supra dictum est, deputatos, consulerint.

4. Nullus Catechismus, nullus precum, horarum, canticorumque spiritualium liber, nullum Missale, Breviarium, Rituale, etc., Christifidelibus Clericisve tradatur, quin licentiam Ordinarii in extenso præ se ferat.

5. Fideles edoceant qui curam habent animarum, summam deberi sacris libris reverentiam. Mendosas verò et adulteratas, nec non illas omnes, quæ ab Hæreticis circumferuntur, sacræ

Scripturæ versiones ipsis interdican, pieque invehantur adversus eos, qui, per sacrilegum usum, divina verba ad jocum, vel ironiam, vel falsitatem aut impietatem quoquo modo detorquent.

6. Populis sibi commissis suadeant, ut Ecclesiam Christi supremum et infallibilem Controversiarum iudicem, in quæstionibus fidei et morum habeant.

7. Prudenter fidelibus in memoriam revocent, quibus anathematibus confixi fuerint errores hac nostra ætate maxime diffusi; itemque damnationes quæ prolatae fuerunt adversus errantes in fide, et eos qui sub variis nominibus sive catholicam Religionem, sive civilem ipsum ordinem subvertere nituntur. Caveant autem, ne, dum indoctis simplicibusque impia systemata aut theorias exponunt, fidem eorum convellant potius quàm ædificent.

8. Caveant maxime fideles, ne libros legant, emant, vendant, aut per typos evulgent, fidei Catholicæ bonisve moribus adversantes. Nec minori cura liberis famulisque patresfamilias, discipulis et alumni magistri provideant, ne quid isti in manibus aut præ oculis habeant, quod vel minimum fidei integritati aut morum innocentiae detrudere possit.

9. Satagant Episcopi, Presbyteri ac Christifideles, ut quàm maxime diffundatur vera Catholica fides et doctrina, ope tum probatorum librorum, tum piarum Sodalitatum, quæ tantopere Religioni ac pietati favent.

10. In hac nostra Provincia recenter exorta est nova hominum Societas, qui ausu prorsus temerario, et mentita pietatis specie transfigurantes se in Apostolos Christi, novam Missionem divinitus indictam sibi arrogant, commentitium fictumque *misericordiæ opus* annuntiant, eo demum impietatis et insanie devenerunt, ut unus ex ipsis, etsi nullo ordinis caractere insignitus, ausus fuerit, cæteris plaudentibus, sacra Sacerdotii imo et Pontificatus munia usurpare, novumque Deo offerre sacrificium. Volentes igitur tantam perversitatem cohi-

bere, et memores verborum Apostoli : *Sapientibus et insipientibus debitor sum*, Rom. 1, 14, Patres Concilii hanc Societatem expresse damnant, et reprobant; simulque prohibent, sub pœna Excommunicationis, ne quis ipsius conventiculis, ritibus ac cœrèmoniis interesse et adhærere præsumat.

DECRETUM II.

DE CULTU DEI ET SANCTORUM.

1. **CUM** eos qui adorant Deum in spiritu et veritate oporteat adorare, doceantur fideles duplicem Deo exhibendum esse cultum, nempe internum et externum : hunc autem esse privatum et publicum. Sciant etiam qualis debeatur cultus Cruci, beatæ Mariæ, Sanctis qui in cœlo sunt, nec non eorum reliquiis et imaginibus. Noverint insuper quænam personis Deo dicatis, locis sanctis, tumulis et quibuscumque rebus rite benedictis referenda sit reverentia.
2. Diligenter imprimis erudiatur plebs Christiana circa præceptum de sanctificandis diebus dominicis et festivatis in populo; unde totius Reipublicæ Christianæ bona vel prava repetenda est conditio. Instent igitur Parochi, ne parvipendatur tanti præcepti observantia; fideles moneant quanti ipsorum referat missæ parochiali interesse; hortenturque ne ab horis vespertinis facile absint.
3. Perjurium abhorrescant fideles et pro perjurio habeant juramentum omne cujus objectum et finis non satis percipitur, ut in cœtibus occultis accidit.
4. Cautè arceatur ab Ecclesiis, processionibus, piisque cœrèmoniis quidquid ad res politicas referri potest, quales sunt inscriptiones, vexilla, emblemata, imagines quæ nihil religiosum præ se ferunt.
5. Cantus Ecclesiasticus vel retineatur, vel, si opus fuerit,

restituatur juxta pristinam Ecclesiæ gravitatem et simplicitatem.

6. Moneantur omnes, ut in divinis laudibus persolvendis, unusquisque cujusvis ætatis, conditionis et sexus, vocem suam choro Angelorum et presbyterorum pie ac simpliciter admisceat. Verumtamen a melodiis et symphoniis, quæ nostris in Ecclesiis aliquando audiuntur, mulieres sedulo arceantur.

7. Nunquam intra Missarum solemniam, vel quodcumque divinum Officium proprie dictum, Cantica in vernacula lingua audiantur.

8. Decantari tamen possunt, imo et a puellis, in Catechismis, in primis Communionibus (nisi missa decantetur), in Confirmationibus, nec non ante et post quasdam solemniores prædicationes extra Missam, modo Cantica hæc simplicia eligantur, simpliciterque non vero more theatro cantentur.

9. Satagant Episcopi ut, qua par est libertate ac facilitate donentur famuli, operarii, milites et generatim omnes, qui non sunt sui juris, ut dierum dominicarum et festivorum in populo sanctificationi vacare possint.

DECRETUM III.

DE BEATISSIMA VIRGINE MARIA.

FILIALI pietate affecti erga Beatissimam Dei Genitricem Virginem Mariam, Patres Concilii Rothomagensis, antequam ad loca sua redeant, ipsius Conceptionem Immaculatam, et ab omni originalis peccati labe prorsus immunem se pie credere profitentur ac testantur. Læti simul agnoscunt hanc eandem sententiam Clero et populo totius Provinciæ communem esse et gratissimam. Demum illius gloriosissimæ Virginis opem humiliter implorantes et fiducialiter expectantes, Ecclesias suas ejus patrocinio denuo una voce unoque corde commendant.

DECRETUM IV.

DE INDULGENTIIS.

1. **INDULGENTIARUM** utilitatem et virtutem explicent Parochi, suosque edoceant populos media quibus fructus illarum consequi possunt.

2. Cum vero frequentiori usu res ordinariè vilescent, et nimia facilitate sæpe sæpius Ecclesiastica enervetur disciplina, valde expedit, ut juxta veterem et probatam in Ecclesia consuetudinem in concedendis, aut sollicitandis, aut etiam recognoscendis Indulgentiis, summa prudentia ac discretione utantur Episcopi.

DECRETUM V.

DE STUDIIS ECCLESIASTICIS.

1. **DECERNUNT** Patres Concilii per totam Provinciam recens ordinatos quoslibet presbyteros in futurum pro nutu Episcopi, per quinquennium ad examen sive publicum, sive privatum convocandos esse, ut quæstiones de Scriptura sacra et Theologia depromptas, et antea ab Episcopo statutas, resolvere nitantur.

2. Instituantur in unoquoque Decanatu Collationes Ecclesiasticæ, in quibus de præcipuis scientiæ Sacerdotalis quæstionibus ex ordine disseratur. Ut autem ex his collationibus fructus uberior ab omnibus percipiatur, singulos Sacerdotes ad eas de suo, quantum poterunt, conferre necesse est. Ideoque Sacerdotes omnes hortamur, ut, quisque pro ingenio et doctrina sua, in iis tractandis quæ proponentur sese constanti studio exerceant.

3. Quæcumque in his Collationibus elaborata fuerint, ad

Episcopum mittantur, qui omnia quibusdam doctis Ecclesiasticis viris examinanda tradat.

4. Indefesso zelo incumbant Seminariorum Præfeti, ut magis ac magis eorum alumni doctrina studiisque proficiant. Nec solum pietate et ecclesiasticis disciplinis instructi sint Clerici; verum etiam Christiana urbanitate morumque suavitate sese hominibus acceptos reddant. Imo nec decet ipsos humiliori ista scientia carere, unde nonnulli sæculares semidocti tantam sibi aliquando auctoritatem comparant.

DECRETUM VI.

DE SUMMO PONTIFICE.

1. **PATRES** Concilii Rothomagensis aperte profitentur Romanum Pontificem totius esse caput Ecclesiæ, et omnium Christianorum Patrem et doctorem; ipsique in Beato Petro, pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Jesu Christo potestatem traditam fuisse. Suum igitur erga Sanctam Apostolicam Sedem obsequium et amorem uno ore testantur, simulque preces et obsecrationes Deo offerunt, ut suum in terris Vicarium tot ac tantis tribulationibus et angustiis probatum, quam maxima gratia et virtute ornare ac munire dignetur.

2. Si, ut par est, intimo animi dolore ingemuerunt de rebus novissime Romæ peractis, unde non solum Romæ Civitati, sed ipsimet Ecclesiæ gravissima imminerent mala, non minori gaudio audierunt Summum Pontificem fuisse, Deo misericorditer providente, urbi suæ redditum, communi ope Catholicarum gentium, ac præsertim auxilio et armis gentis Gallicanæ.

3. Sententiam vero eorum, qui temporalem Romani Pontificis ditionem legi evangelicæ adversari asserere non veriti sunt, damnant et reprobant Concilii Patres, votisque omnibus

precantur saluum et incolumem esse sacrum principatum, quo liberius et tutius Apostolica potestas toto orbe exercetur. Demum hisce prædecessorum suorum verbis sincera mente adhærentes: « Meminimus hoc esse a Gregorio IX nostræ genti nostrisque « Ecclesiis præconium concessum, quod in fervore fidei « Christianæ et devotione Apostolicæ Sedis non sequatur alias « gentes, sed antecedit, » illud magis ac magis promereri velle ipsi profitentur. *Epist. Episc. Galliæ ad Clementem XIII.*

DECRETUM VII.

DE METROPOLITANO.

1. **ÆQUALES** sunt Episcopi omnes ratione Ordinis. Quidam tamen præcellunt ratione jurisdictionis, nempe Metropolitanus.

2. Primatus iste unitati maxime favet, et inde efficacius servatur disciplina.

3. Metropolitanus suscipit appellationem a sententiis Suffraganeorum in casibus a jure præscriptis.

4. Convocat Concilium Provinciale eique præsidet, subinde invigilans ne quis Concilii decreta servare negligat.

5. Deficiente uno e Suffraganeis, administrationi Ecclesiæ vacantis providet, si Capitulum intra octo dies, post obitum certo cognitum, non providerit.

6. Per totam Provinciam crux præ illo fertur, ipsique benedicendi ac in Pontificalibus celebrandi jus tribuitur.

DECRETUM VIII.

DE EPISCOPIIS.

1. **SI** reformatione opus sit in Ecclesia, noverint Episcopi reformationem hanc ab ipsis inchoandam esse, siquidem:

Qualis Rector est Civitatis, tales et inhabitantes in ea. Eccli. 10, 2.

2. Meminerint se ad formam gregis esse constitutos; ideoque in Ecclesia Dei morum sanctitate et doctrinæ integritate præfulgeant; factis ipsis ac vitæ actionibus, quod est veluti quoddam prædicationis genus, se muneri suo conformes ostendant; in primis vero ita mores suos componant, ut omnes ab eis omnium virtutum exempla petere possint.

3. Sint semper in audiendo faciles, in respondendo mites, in sustinendo patientes, in corripiendo misericordes, in consolando et sublevando promptiores.

4. Memores istorum Apostoli verborum: *Si quis domui suæ præesse nescit, quomodo Ecclesiæ Dei diligentiam habebit?* I. Tim. 3, 5, invigilent domesticorum moribus, ne ex illorum vitiis quædam ipsis labes inuratur.

5. Ut etiam magis ac magis luceat lux ipsorum coram hominibus, singulis diebus dominicis et festis solemnioribus, quantum in ipsis erit, divinis officiis intersint.

6. Quæ suæ sint partes agnoscant, ac se non ad propria commoda, sed ad labores et sollicitudines pro Dei gloria vocatos esse intelligant. Proinde in sua Diœcesi residentes, attendant universo regi quem Spiritus Sanctus ipsis regendum ac pasendum commisit.

7. Similiter Episcopi propriam diœcesim per se ipsos, aut, si legitime impediti fuerint, per suum Vicarium generalem, aut per alios ad hoc officium deputandos, si quotannis totam propter latitudinem visitare non poterunt, saltem notabilem ejus partem visitare non prætermittant. *Visitationum autem istarum præcipuus sit scopus, præter Sacramenti Confirmationis administrationem, sanam orthodoxamque doctrinam, expulsis hæresibus, inducere, bonos mores tueri, pravos corrigere, populum cohortationibus et admonitionibus ad religionem, pacem, innocentiamque accendere.* Conc. Trid. sess. 24, cap. 3, de Ref.

8. Ab ipsis identidem Clero suo exercitia spiritualia compa-

rentur, ita ut, singulis trienniis, unusquisque piis istis exercitiis adesse valeat.

9. Vacante Sede unius in provincia, a cæteris Episcopis ferventes Deo offerantur orationes, ut novus eligatur Pastor, qui juxta cor et animam Domini faciat.

DECRETUM IX.

DE CANONICIS.

1. **OMNES** residentiam realem officiumque suum religiose observent Canonici, nisi vel morbo laborent, vel Episcopum comitentur, vel Capitulum in Concilio aut in Synodo repræsentent, vel qualibet alia causa legitima ab Episcopo comprobata, pro bono Religionis et Diœcesis, absentes fuerint.

2. Vocem suam libentissime præbeant divinis laudibus exequendis, memores quod Angeli sint pacis in terra, totiusque vox Ecclesiæ.

3. Nulla missa privata ordinarie in Ecclesia Metropolitana vel Cathedrali celebretur, dum Missa Capitularis decantatur, vel dum e suggestu concio ad populum habetur.

4. Quot in choro requiruntur ad congruam officiorum celebrationem, tot semper intersint Canonici.

DECRETUM X.

DE DECANIS.

1. **JUXTA** antiquam Provinciæ normam et consuetudinem, in unaquaque Regione (*canton*) Decanus instituatur, qui in sui Decanatus territorio Episcopali administrationi opus præstet.

2. Administratoriæ Decani attributiones ab Episcopo prorsus determinentur, et ad ejus nutum extendantur, limitentur vel etiam revocentur.

DECRETUM XI.

DE PAROCHIS ET DE ALIIS PRESBYTERIS ET CLERICIS.

1. **SCIANT** Parochi se ad personalem residentiam in sua Parochia teneri, ubi injuncto sibi officio defungi debent.

2. E parochia sua non absint nisi juxta uniuscujusque diœcesis regulas, et id raro, et justa de causa, et suffecto in sui locum idoneo Sacerdote, in omnibus ad formam Trid. sess. 23, cap. 4, de Ref. § *Eadem*.

3. Parochis et quibuscumque Clericis prohibetur, ne mulieres, de quibus haberi potest suspicio, in domo vel extra retinere, nec cum illis ullam consuetudinem habere audeant, servatis pœnarum gradibus à Tridentino præscriptis, sess. 25, cap. 14, de Refor.

4. Nullas retineant nisi quæ integram habent famam, et quadragesimum saltem annum certe compleverint.

5. Admitti tamen possunt germanæ sorores, quæcumque habeant ætatem, modo sint probatæ virtutis, nec forte timeantur, ne aliis Sacerdotibus vel Clericis aut etiam laicis, quibus presbyterium patet, sint quasi offendiculum et petra scandali. Neptes vero, imò et Amite, si quadraginta annis minores sint, non admittantur, nisi de expressa licentiâ Episcopi, et quatenus conditionibus sororibus impositis satisfecerint.

6. Parochi omnesque alii Clerici tonsuram gerant suo ordini congruentem et honeste rasam; vesteque talari, secluso forsân casu longinqui extra Diœcesim itineris, aliisque vestimentis ecclesiasticæ dignitati et modestiæ convenientibus semper et ubique utantur.

7. A nimia cum laicis familiaritate abstineant.

8. Negôtiis sæcularibus, maximeque rebus politicis, non se temere immisceant.

9. Inter litigantes animos pacifici incedant.

10. Quicumque parochiales vel alias curam animarum habentes Ecclesias quoquomodo obtinent, per se vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem dominicis et festis solemnioribus plebes sibi commissas salutaribus verbis pascant.

11. Quod si neglexerint, et muneri suo defuerint, discant Episcoporum esse juxta Concilium Tridentinum, per censuram Ecclesiasticam, seu per alias, ad ipsorum arbitrium, pœnas, Sacerdotes hujus tanti officii obliviosos cogere.

12. Vehementer exoptant Concilii Patres, ut in Ecclesiis in quibus celebratur singulis diebus dominicis et festis missa matutinalis, brevis fiat adhortatio ad populum de veritatibus ad salutem necessariis variisque christianæ vitæ officiis.

13. Nullus munus prædicandi usurpet, aut prædicatores, inconsulto Episcopo, adscire vel committere præsumat.

14. Parochi sacrum facere raro omittant. Diebus vero dominicis et festis in populo, nisi S. Sedis dispensatio accesserit quoad festa suppressa anno 1802, pro parœcianis sacrificium offerant.

15. Caveant, ne quis, eorum culpa, sive parvulus sine baptismo, sive adultus sine congruentium Sacramentorum adjutorio e vivis excedat.

16. Medicorum chirurgorumve artem, tantis periculis obnoxiam, Clerici nunquam exercere præsumant, etiam sub prætextu Charitatis.

17. A venatione prorsus abstineant.

18. A commessionibus, baptismatum nuptiarumve convivii, choreis, spectaculis, ludis publicis omnibusque Clericali modestiæ adversantibus æque alieni sint.

19. In loco residentiæ, et infra duas integras leucas (gallice 8 kilomètres) sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ, tabernas, comedendi vel potandi causa, nunquam ingrediuntur, nisi gravi urgente necessitate.

20. Hæc et alia quæcumque copiose ac salubriter a summis

Pontificibus et a sacris Conciliis, nec non a Provinciæ Ritualibus libris et Statutis de Clericorum vita et honestate sancita fuerunt, eadem in posterum iisdem pœnis observentur.

21. Soli Parocho regendæ et administrandæ parochiæ ex Officio cura committitur. Vicarii vero, ut, sub ejus directione allaborent animarum saluti, delegantur.

22. Cordi habeant Parochi, ut quos Vicarios habent, in omnibus parochialis servitii muneribus pro bono Ecclesiæ exercent.

23. Vicarios ut adjutores et filios habeant Parochi, Parochos ut patres revereantur et diligant Vicarii; seque eis, ut par est, in sui muneris exercitio submissos libenter exhibeant.

DECRETUM XII.

DE SACRAMENTORUM ADMINISTRATIONE.

1. **SANCTISSIMA** Ecclesiæ Sacramenta a Domino nostro Jesu Christo instituta, continent ac per se conferunt fidelibus rite dispositis gratiam quam significant; cum tamen Spiritus Sanctus justitiam singulis partiatur secundum propriam cujusque dispositionem, eo uberiores fructus producant, quo majori cum pietate ac religione suscipiuntur. Parochi igitur frequenter explicare curent vim et efficaciam Sacramentorum, per quæ omnis vera justitia vel incipit, vel cœpta augetur, vel amissa reparatur; et ad ea pie ac reverenter suscipienda adhortentur fideles.

2. Maxime caveant Sacerdotes, ne, peccati lethalis conscii, Sacramenta administrent, sicque, gravi sese sacrilegii scelere contaminantes, providendo salutem aliorum, ipsimet sibi damnationem acquirant.

3. Caveant etiam, ne in Sacramentis ministrandis aut aliis Sacri Ministerii functionibus obeundis, pias fidelium oblationes

avide percipiendō, aut nimia cum rigiditate exigendo quæ ipsis jure vel consuetudine merito ac laudabiliter attribuuntur, aliquam avaritiæ notam incurrant.

4. Etsi Sacramenta propter homines illorumque salutem fuerint instituta, indignis tamen constanter deneganda sunt. Meminerint Sacerdotes sese constitutos fuisse dispensatores non vero dissipatores Mysteriorum Dei.

5. Peccatoribus occultis ministranda sunt Sacramenta, si illa publice requirant. Quoad illos vero qui reputandi sunt indigni, et a participatione Sacramentorum sive privatim sive publice arcendi sunt, nihil innovetur, sed uniuscujusque Diœcesis rituale consulatur et teneatur.

DECRETUM XIII.

DE BAPTISMO.

1. **CUM** ea sit Baptismi necessitas, ut homines in regnum Dei introire non possint nisi renati fuerint ex aqua et Spiritu Sancto, sæpe moneantur parentes, ut infantes suos, quamprimum fieri potest, baptizari curent, præsertim si quoddam istis infantibus immineat mortis periculum. Nunquam vero ultra octavum diem differatur Sacramenti administratio.

2. Secluso necessitatis casu, nullus extra Ecclesiam, sine speciali licentia Episcopi, tingatur.

3. Qui in casu necessitatis tinctus fuerit, ad Ecclesiam deferatur simul atque convaluerit, ut suppleantur ei Baptismi Cæremonia.

4. Si autem infans tinctus fuerit vi dispensationis ab Episcopo concessæ, cæremonia ultra tres menses non differantur.

5. Nullum nomen baptizandis imponatur quod sit mere profanum vel jocosum; si quoddam insuetum illis imponatur quod non sit certo alicujus sancti, superaddatur nomen ab Ecclesia usitatum.

6. Nec scandalosi, nec hæretici aut schismatici, nec ii qui usu rationis privantur, vel prima Catholicæ doctrinæ rudimenta notorie ignorant, in Paternos aut Maternas admittantur.

7. Optandum valde foret ut Patrinus et Matrinx Sacram Eucharistiam prima vice jam susceperint. Necesse est vero, ut e duobus unus saltem huic conditioni satisfecerit, juniorque septimum annum compleverit et elementa fidei edoctus fuerit.

8. Qui reputantur indigni, aut, defectu ætatis, hujusce muneris suscipiendi incapaces habentur, nec per procuratorem illud exercere præsumant.

9. Validum est Baptisma etiam ab hæreticis collatum. Merito igitur ultimum Rothomagense Concilium statuit, non esse rebaptizandos illos qui, ejurata hæresi, ad unitatem Catholicam transeunt. Cum vero recenti experientia constet, nonnullos hodie apud hæreticos aquam baptizandis valde negligenter applicare, ideo nec omnibus, qui ad gremium Ecclesiæ redeunt, iterandus est baptismus, nec omnibus denegandus est. Sed uniuscujusque prioris baptismi circumstantiæ diligenter inquirendæ sunt, et Episcopo detegendæ, ut ab ipso quod expedit statuatur.

10. Pariter, cum sæpius, attenta ignorantia aut mentis perturbatione eorum qui privatim baptizant, probabilis sit dubitatio de validitate baptismi ab iis collati, decernunt Patres baptizandos esse sub conditione eos qui domi à Laicis abluti sunt, nisi testimoniis omni fide dignis et sedulo requirendis constet Sacramentum fuisse rite confectum.

11. Non omittat Sacerdos, postquam Sacramentum ministraverit, diligenter conficere duplicem actum Baptismalem, subscriptionem patrini saltem et matrinx requirere, et, si infans sit ex aliena parochia, hujusce actus exemplar authenticum mittere ad Parochum loci in quo commorantur infantis parentes.

DECRETUM XIV.

DE CONFIRMATIONE.

1. **N**ULLUS, præsertim in his angustiis et tentationum temporibus, Sacramentum Confirmationis suscipere negligat.

2. Ad illud Sacramentum non admittantur nisi qui rudimenta fidei sufficienter edocti, sacram Eucharistiam jam susceperunt, et qui, juxta præceptum ultimi Concilii Rothomagensis, prævia Sacramentali Confessione sese pie ad unctionem disposuerint.

3. Regula supradicta, de suscepta sacra Synaxi ante Confirmationem, non obligat infantes gravi morbo laborantes.

4. Sibi mutuo concedunt Provinciæ Episcopi, ut dum unus suos confirmat, quosdam alterius, a proprio Parocho præsentatos, confirmare queat; modo præsentatio hæc nec subreptitia, nec subdola, nec quoquomodo auctoritati proprii Præsulis injuriosa haberi possit.

5. Unctorum omnium nomina in registro baptismatum a parocho sedulo asserventur et obsignentur; unde de die, loco et ministro cujusvis Confirmationis certo constare possit.

DECRETUM XV.

DE EUCHARISTIA.

1. **I**LLIUS Sacramenti naturam, excellentiam, virtutem ac effectus diligenter, præsertim quadragesimali tempore, exponant Parochi, ut divinæ Eucharistiæ debitus cultus et honor exhibeatur, et ad illam, qua decet, fide, pietate ac reverentia, frequenter accedant fideles.

2. Nemo ad Sacramentum Eucharistiæ prima vice suscipiendum admittatur, qui nondum hujus sacramenti cognitio-

nem et gustum habeat, judicio præsertim Parochi ac sacerdotis cui peccata puer confitetur. Meminerint autem Parochi se pueris, quos rite dispositos invenerint, diutius denegare non posse panem illum supersubstantialem, qui est animæ vita et perpetua sanitas mentis.

3. Communio Paschalis in Ecclesia parochiali, nunquam vero in Capellis privatis vel Conventualibus, fiat. Solæ Moniales sub claustro degentes jus habent præceptum Paschale in suis Capellis adimplendi. Quoad illas vero, quæ licet sub Claustro non sint, in conventu aliquo vitam communem agunt, idem ipsis per privilegium concedunt Patres, sicut et puellis educandis et commorantibus in quolibet monasterio canonice instituto.

DECRETUM XVI.

DE CELEBRATIONE MISSÆ.

1. **N**ULLUS ad altare, nisi cum veste talari integra et *manicata* celebraturus accedat. Qui secus fecerit, suspensionis pœnam ipso facto incurrat.

2. Caveat quisvis Sacerdos ne, sine præparatione quadam, sacra faciat. In ipsa autem celebratione ita se componat, ut unicuique ædificationem præstet. Nec ab Ecclesia discedat, nisi justa gratiarum actione peracta.

3. Inter celebrandum, Rubricæ adamussim serventur.

4. Sacra non celebrentur, ubi ara vel altare non invenitur rite consecratum ac Sanctorum reliquiis munitum. Episcopi igitur per se, vel per alium, in sua visitatione, altaria diligenter inspiciant.

5. In eodem die nemo bis celebrare præsumat, nisi, ad id faciendum, expressam licentiam Episcopi, aut cujusvis ab eo deputati, acceperit.

6. Licentiam vero istam nullus concedat nisi ex gravi ac

certo comperta necessitate vel utilitate, non quorundam tantum, sed Communitatis.

7. Omnes fundationes scripto exarentur, et in Ecclesia vel in Sacrario oculis omnium exponantur.

8. Nullæ admittantur, nisi ab Episcopo recognitæ et approbatæ; si vero, propter tenuitatem reddituum, adimpleri nequeant, ab Ordinario vel ipsius auctoritate, servatis constitutionibus Urbani VIII *Sæpe*, 21 Junii 1625, et Innocentii XII *Nuper*, 31 Decembris 1697, reducantur.

9. Ubi Sanctissimum Sacramentum asservatur, ibi noctu diuque lampas luceat. Nemo secus faciat, nisi ab Apostolica Sedè expresse super hoc dispensatum fuerit.

10. Sacra autem Eucharistia regulariter asservari non debet, secluso forsàn quadragesimali tempore, in Ecclesiis parochialibus vel vulgo dictis *annexis*, quæ proprium Sacerdotem non habent. In Oratoriis vero privatis, publicum ingressum habentibus, nec intra nec extra quadragesimam asservari potest, nisi ex expressa Episcopi licentiâ, et in quantum adierit saltem in vicinitate, sacerdos quidam custos Domini.

DECRETUM XVII.

DE POENITENTIA.

1. **MEMINERIT** unusquisque Confessarius sigillum confessionis non solum ad ea se extendere, quæ in Confessione audierit, verum etiam ad id omne, quod sibi a pœnitente extra Tribunal dictam fuerit, quod quoquomodo ordinem habeat ad Confessionem, sive a Confessario pœnitens interrogatus fuerit, sive non.

2. Nemo pœnitentem ad perpetuo sibi soli confitendum nec obliget, nec inducat. Nullius etiam, nisi de consensu Episcopi, votum sibi ipsi, vel ad tempus, obediendi recipiat.

Hujusmodi promissiones omnino prohibent, et, etiamsi juramento firmatæ fuerint, Patres irritas declarant.

3. Nec in Sacristia, nec alibi, extra Sedem Confessionalem in Ecclesia positam, mulierum confessiones excipiantur. Si quam vero mulierem in Sacrario audiri necesse sit, propter surditatem, aut quamlibet aliam infirmitatem, quæ id absolute requirit, curet Confessarius, ut tabula quædam in modum craticulæ perforata ad hoc adhibeatur.

4. Cum unusquisque quem voluerit Confessarium ab Episcopo approbatum deligere semper possit, etiam sine licentiâ Parochi, Patres Concilii, conscientiarum libertati consulentes, statutum volunt, ut quisvis Parochus suos parochianos edoceat licere eis confiteri peccata sua quovis tempore, etiam in Paschate, cuilibet Sacerdoti ab Ordinario approbato; nec timeatur, ne qui hac libertate usus fuerit, propter hoc proprii Sacerdotis benevolentiam amittat.

DECRETUM XVIII.

DE EXTREMA UNCTIONE.

1. **MONEANT** sæpe fideles Parochi, ne, dum aliquis periculose ægrotat, tardius hoc Sacramentum suscipiat.

2. **Ægrotos** quam maxima fieri poterit caritate visitent; consolentur et instruant; etiam non vocati, ultro se offerant; prout suggererit prudentia.

3. Eos, quibus hoc Sacramentum administraverint, frequenter adhuc visitent, et hortentur ad constantiam in fide patientiamque in morbo, ut vitam in Catholica communiōe divinaque gratia feliciter explere valeant.

4. **Oleum infirmorum** in Ecclesia vel in Sacristia, cum omni reverentia custodiatur. Quod si, ut paratior inveniatur, Parochus in domo suâ, oleum istud servandum duxerit, lo-

cum non qualemcumque, sed separatum, tutum, decentem ac nitidissimum ad id eligat.

DECRETUM XIX.

DE ORDINE.

PRO domicilio relative ad ordinationem retineatur Provinciæ consuetudo.

DECRETUM XX.

DE MATRIMONIO.

1. **P**AROCHI diligenter et prout ipsis expedire videbitur, fidelibus exponant sanctitatem Matrimonii; obligationes quas imponit, et condiciones ad illud digne suscipiendum requisitas.

2. Omnibus in memoriam revocent conjunctionem mere civilem ad bonum conscientiæ salutemque animarum nihil proficere, imo pro concubinato meritò habendam esse.

3. Cum Sacramentum Matrimonii non possit, absque sacrilegii reatu, recipi in statu peccati mortalis, provideant Parochi, ut nemo ad illud suscipiendum admittatur, quin prius rudimenta fidei didicerit et peccata confessus fuerit. Meminerint etiam se graviter officio deesse, si in Sacro Tribunali futuros sponso a peccato retrahere non enitantur, nec ipsos ad sinceram Confessionem et veram animi contritionem pro viribus incitent.

4. In matrimoniis mixtis moneatur pars catholica, se non posse, tuta conscientia, in templo acatholicæ partis, sive extrâ templum ejusdem coram ministro acatholico, connubii causa, sistere.

5. Caveant Parochi, ne peracto matrimonio mixto, Missa

coram sponso sic celebretur, ut pro ipsis, vel occasione Matrimonii celebrata censeatur.

6. Ne Matrimonium effectibus civilibus careat, serventur quæ lex coram magistratu fieri præcipit: curent tamen Parochi ne præmaturè actus ille perficiatur.

7. Pro domicilio vero hæc habeantur:

1° Domicilium ad Matrimonium requisitum sola habitatione statim acquiritur, si publica sit et cum animo manendi.

2° Illi qui, domicilium retinentes in quadam Parochia, in altera ad tempus resident, possunt Matrimonium contrahere sive coram Parocho domicili, sive coram Parocho loci in quo residentiam habent, si tamen spatio saltem sex mensium ibi jam commorati fuerint.

3° Minores possunt Matrimonium inire vel in parochia proprii domicili, vel in parochia parentum vel tutorum.

4° Majores vero, id est viri qui 25 annum, et puellæ quæ 21 compleverunt, si nullum actualiter domicilium habeant, possunt contrahere coram Parocho vel loci in quo resident tempore quo celebratur Matrimonium, vel loci ubi domicilium habent parentes.

5° Matrimonium vagorum et extraneorum nunquam inconsulto Episcopo celebretur.

DECRETUM XXI.

DE DISCIPLINA ECCLESIASTICA.

1. **S**ANCTAS antiquæ disciplinæ regulas, prout circumstantiæ temporum sinunt et saluti animarum expedit, religiose et integre servamus.

2. Sæpius prædicetur quanta sanctæ Matri Ecclesiæ debeatur reverentia, dilectio, pietas et obedientia.

3. In memoriam fidelium revocetur præcepto abstinentiæ pro die Sabbati ab Ecclesia minime derogatum fuisse.

4. Pro viribus curent Episcopi in suis Mandatis ut fideles ad integram quadragesimalis abstinentiæ observantiam reducantur. Quoad dispensationes, unusquisque Episcopus, apostolica auctoritate suffultus, in sua Diœcesi statuatur quod saluti animarum utilius fore judicaverit.

DECRETUM XXII.

DE COEMETERIIS ET EXEQUIIS.

1. **ANTIQUA** retineatur consuetudo, qua non solum unaquæque fovea, verum cœmeteria ipsa benedicuntur. Relinquatur autem absque benedictione pars quædam repagulis munita, vel aliquo modo distincta, ubi sepeliri possint, ii quibus, juxta præscriptum Ritualis, sepultura Ecclesiastica concedi non debet.

2. Nullus de Clero, inscio et non approbante Episcopo, mortuum in funere, habita oratione, laudet. Nullus etiam encomiis, quæ aliquando a laicis in cœmeteriis proferuntur, interesse præsumat, nisi ut propinquus amicusve defuncti, et sine Chori habitu, Clericus iste exequiis adsit, et proferenda verba irreprehensibilia præsumat.

3. Quoad illos, quibus deneganda sunt tum Sepultura Ecclesiastica, tum publica Ecclesiæ suffragia, consulatur et servetur, prout in Ritualibus et Statutis conscribitur, Provincie disciplina.

DECRETUM XXIII.

DE PIIS SODALITATIBUS ET CONFRATERNITATIBUS.

1. **NULLA** erigatur Sodalitas seu Confraternitas sine consensu et approbatione Episcopi Diœcesani, qui prius statuta hujus societatis examinari curabit.

2. Nec audeat quilibet Sacerdos operam dare erectioni vel propagationi cujusvis Confraternitatis, quæ ab Ordinario prius rite approbata non fuerit.

3. Sciant omnes, juxta Constif. Clementis VIII *Quæcumque* 7 decembris 1604, quaslibet Confraternitates vel Sodalitates, etiam in Ecclesiis Regularium institutas, aut litteris Apostolicis approbatas, aut Archiconfraternitatibus canonicè erectis aggregatas, sine consensu et voluntate Ordinariorum non posse subsistere, eas jurisdictioni eorum omnino subesse, indulgentiarumque vel privilegiorum communicatione, sine eorumdem recognitione, non gaudere.

4. Quarumlibet Confraternitatum vel Sodalitatum exercitiis spiritualibus prisque operibus nunquam impediatur vel turbetur divinatorum Officiorum in parochiis celebratio; imò nec ab ipsis avocentur fideles, maxime cum Verbum Dei annuntiat.

DECRETUM XXIV.

DE MONASTERIIS ET CONGREGATIONIBUS.

1. **NEMO** ullam novam virorum aut mulierum Communitatem sive sub Claustro, sive non, erigere præsumat, nisi obtenta prius Episcopi licentia.

2. Nec cuiquam Sacerdoti liceat ullam piarum Mulierum aggregationem, quæ se docendis puellis destinant, adunare aut dirigere, inconsulto Episcopo.

3. Nullus Regularium Ordinis sui aliquam domum, nisi de consensu Episcopi, constituat.

4. Regulares sine diligenti Episcopi examine non ordinentur.

5. Regulares non excipiant Confessiones fidelium, etiam Sacerdotum qui Ordinarii jurisdictioni subjacent, nisi fuerint ab illo approbati; neque in Ecclesiis etiam sui Ordinis prædicent, contradicente Episcopo.

6. Ut libertati virginum, quæ se Deo dicare volunt, bene provideatur, nulla professionem emittat, quin Episcopus per se vel per alium ad id deputatum virginis voluntatem serio et attente exploraverit. Ideo Præfecta Monasterii Episcopum semper moneat, aut ipsius Vicarium, ante mensem, de proxima votorum emissionem faciendam.

7. Nemini Sanctimonialium, quæ sub Claustro vivunt, liceat post professionem e Monasterio, etiam ad tempus, exire, nisi e gravi causa ab Episcopo probanda.

Quæ vero, vota sua sacrilege contemnentes, e Monasterio non reversuræ exeunt, ipsis Sacramenta constanter denegentur, usquedum obtenta fuerit expressa Episcopi licentia.

8. Idem de Viris regularibus etiam Sacerdotibus a Patribus sancitum est.

9. Nullus nullave, sub quovis prætextu, intra septa Monialium ingredi audeat, nisi de Episcopi licentia.

10. Nemo Confessiones Monialium excipiat, nisi specialem ab Episcopo facultatem habeat; et, præter assuetum, Confessarius alius ab Episcopo assignetur, juxta Tridentinum; et præterea habeatur præ oculis Constit. S. M. Benedicti XIV *Pastoralis* diei 5 Augusti 1748.

DECRETUM XXV.

DE CONCILIO PROVINCIALI ET DE SYNODO DIOECESANA.

1. QUANDO, juxta Sanctæ Tridentinæ Synodi præscriptum, Concilium Provinciale celebrandum erit, ante inchoationem Concilii, preces Publicæ indicantur; in celebrando Concilio, regulæ in Pontificali Romano vel in Cæremoniali Episcoporum traditæ, sedulo asserventur; post vero absolutum Concilium, peragendis rite peractis, Diocesana cogatur Synodus, ut solemnius exponantur Decreta.

2. Si qua, circa sensum illorum, suboriatur difficultas,

corum explicatio, usque ad proximum Provinciæ Concilium, unicuique in sua Diocesi Episcopo reservetur. Si vero graviora sint dubia, ad Metropolitanum deferantur, ut cum Suffraganeorum consilio, ab ipso provideatur.

3. Interim grates Deo Optimo Maximo persolvunt Patres, cujus providentia procurante, hujus novi Concilii Rothomagensis celebrandi facultas ipsi tam insperate facta est.

Quæ omnia judicio et beneplacito Sanctissimi Domini Nostri Papæ submittimus.

Nos, Ludovicus, Archiepiscopus Rothomagensis, hæc decreta a Nobis definita subscripsimus.

† Ludovicus Archiepiscopus Rothomagensis.

† Ego Lud.-Joan. Episcopus Const^s subscripsi judicans.

† Ego Ludovicus-Franciscus Episcopus Bajocensis subscripsi.

† Ego Nicolaus-Theodorus Episcopus Ebroicensis subscripsi.

† Ego Carolus-Fridericus Episcopus Sagensis subscripsi.

PARS TERTIA.

DECRETUM DE TESTIUM SYNODALIU PROMULGATIONE.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, antiquum atque probatum de Testibus synodalibus institutum secuti, ad hoc officium, de consilio et consensu reverendissimorum Coepiscoporum nostrorum, deligimus, instituimus atque pronuntiamus hos quorum nomina sequuntur :

Pro Diocesi Rothomagensi :

R. D. BOBÉE, canonicus honorarius Rothomagensis et decanus Yvetotensis ;

R. D. LEMAZURIER, canonicus honorarius Rothomagensis et decanus Augensis ;

R. D. POULAIN, decanus S.-Joannis Ellebovæi.

Pro Diocesi Constantiensi :

R. D. LEBREC, vicarius generalis Constantiensis ;

R. D. MARVIE, canonicus Constantiensis ;

R. D. HAREL, decanus Valoniensis.

Pro Diocesi Bajocensi :

R. D. LE GRAND, canonicus honorarius Bajocensis et rector S.-Joannis Cadomensis ;

R. D. TIRARD, canonicus honorarius Bajocensis et rector Beatæ Mariæ Viriensis ;

R. D. GODARD, canonicus honorarius Bajocensis et rector S.-Catharinæ Hunnefloriensis.

Pro Diocesi Ebroicensi :

R. D. COURSAUT, canonicus honorarius Ebroicensis et archipresbyter Lupariensis ;

R. D. DAMOISEAU, decanus ecclesiæ Ecos ;

R. D. AUBERT, decanus ecclesiæ Montis-Fortis.

Pro Diocesi Sagiensi :

R. D. JAMOT, canonicus honorarius Sagiensis et archipresbyter B. Mariæ Alentionensis ;

R. D. LORPHELIN, canonicus honorarius Sagiensis et rector ecclesiæ Ceton ;

R. D. GERMAIN, presbyter præpositus ecclesiæ Caligny.

DECRETUM DE DECRETORUM SYNODALIU SUBSCRIPTIONE.

PETITIONI Promotorum obtemperantes, Nos, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, præcipimus ut nominatim vocentur quicumque vocem decisivam in Concilio habent.

DECRETUM DE PROXIMI CONCILII INDICATIONE.

NOS, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, decernimus proximam futuram Synodum Rothomagensem anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio celebrandam esse ; mense, die et loco subinde definiendis.

DECRETUM DE FINE CONCILII.

ANNUENTIUS omnibus Patribus, Nos, Ludovicus, Dei et Sedis Apostolicæ gratiâ, Archiepiscopus Rothomagensis, provinciali Rothomagensi Concilio finem facimus, et jam nunc factum esse decernimus.

PARS QUARTA.

EMINENTISSIMI CARDINALIS MAII LITTERÆ

SUPER DECRETIS CONCILII PROVINCIALIS ROTHOMAGENSIS

ANNO 1850 HABITI.

PERILLUSTRIS ET REVERENDISSIME DOMINE UTI FRATER,

REDDITA sunt sacræ huic Congregationi Tridentinis decretis tuendis ac interpretandis, Synodisque examinandis præpositæ Acta provincialis Concilii, quod superiori anno ab Amplitudine tua, aliisque istius Ecclesiasticæ Provinciæ Episcopis est concelebratum. Ac vehementer est gratulata perpendens saluberrima decreta, quæ in eodem Concilio ad Catholicam fidem tuendam, ad divinum cultum promovendum, et ad animarum salutem procurandam, edita fuerunt. Eidem Congregationi gratissimi exstiterunt singularis amoris, obsequii et observantiæ sensus quibus Amplitudo Tua aliique ejusdem provinciæ Antistites hanc Apostolicam Sedem et ipsum summum Pontificem prosequi profitentur, in cujus exilio ista ingemuit Provincia, ac deinde vel maximè est lætata ob ejusdem ad Urbem reditum, qui singulari Dei beneficio, et communi Catholicarum gentium ope ac præsertim inclytæ istius Gallicæ nationis auxilio et armis evenit. Plurimas etiam eadem

Congregatio Tibi ceterisque Comprovincialibus Episcopis laudes deferendas existimavit ob ea quæ in eodem Concilio statuta sunt de Parochis, de Clero, de accurata Adolescentium Clericorum institutione, ac de juniorum Sacerdotum studiis, de christiana præsertim juventutis educatione, de virorum ac mulierum monasteriis, ac piis sodalitatibus. Quæ sanè decreta luculenter ostendunt qua pastorali vigilantia, ac zelo ejusdem Concilii Patres præsent.

Optatissimum autem fuisset huic Congregationi ut ejusdem Synodi Patres vestigiis inhærentes Rothomagensis Synodi anni 1581 in qua plura de Missali et Breviario juxta Constitutionem S. Pii V statuta sunt, aliquid de Romana Liturgia in pluribus Galliarum diœcesibus jam restituta, ac in nonnullis recentissimis provincialibus Conciliis sancita decrevisent. Verum minime dubitat S. Congregatio quin de hac re in proximo provinciali Concilio agatur. Ac pro certo etiam habet in eodem Amplitudinem Tuam aliosque Coepiscopos ob eximiam ipsorum sapientiam verba facturos esse de Ordinis Sacramento, deque dotibus quibus fulgere omnino debent in omnes qui SS. Ordinibus sunt initiandi, et uberiore atque ampliore modo acturos esse de iis quæ breviori quadam ratione in Concilio nuper habito tractata sunt.

Ex folio huic adjecto intelliget Amplitudo Tua quidquid sacra hæc Congregatio animadversione aliqua dignum existimavit. Ego autem quod ad me pertinet omne meum studium Amplitudini Tuæ profiteor, cui fausta omnia precor à Domino.

AMPLITUDINIS TUÆ,

Romæ, 19 Julii 1851,

Uti Frater studiosissimus,

A. CARD. MAIUS, Præf^{us}.

A. TOMASSETTI, Secr^{ius}.

MANDATUM

D. D. ARCHIEPISCOPI ROTHOMAGENSIS

AD SUFFRAGANEOS EPISCOPOS,

DE PROMULGANDO ET OBSERVANDO CONCILIO

ANNO 1850 HABITO.

LUDOVICUS-MARIA-EDMUNDUS BLANQUART DE BAILLEUL, Dei et Apostolicæ Sedis gratiâ Archiepiscopus Rothomagensis, Primas Normanniæ, reverendissimis et dilectissimis Fratribus nostris Episcopis nostræ provinciæ Rothomagensis, SALUTEM IN DOMINO.

Quæ nobis in unum collectis decernere placuit, hæc vobis, Fratres reverendissimi et dilectissimi, tandem publicanda remittimus. Nec sanè dubitamus quin omnes tum sacerdotes tum laici ad illa amplectenda ultrò sese accingant. Pleraque enim eorum quæ sive de vitâ et moribus clericorum, sive de sacramentorum administratione, sive de parochiarum regimine statuta fuerunt, non nova quidem et aliundè quæsita, sed jam usitata et à Patribus tradita inveniuntur. Undè non tam plantare et ædificare quam confirmare et stabilire nobis in hac nostrâ Synodo provinciâ curandum fuisse videtur.

Quoad illa verò quæ, magistrâ rerum experienciâ suadente, de novo introducenda duximus, certò confidimus quòd illa, velut pristina et assueta, ovium docilitas suscipiet, viresque ad id non impares in se inveniet. Amor enim disciplinæ, sicut ipsius Dei amor, omnia suffert, omnia sustinet; imò, juxtâ pii cujusdam viri effatum, *amor leve facit omne onerosum; amor onus non sentit, et labores non reputat.* De Imit., lib. II, cap. 5.

Quapropter, et cum inter avitas hujusce nostræ Provinciæ traditiones, præcipuè laudetur pietas ergà S. Sedem Apostolicam, eximiaque in Romanum Pontificem reverentia et obedientia; et cum decreta à nobis primùm exarata, dein à summo Pontifice non tantùm visa et recognita, verùm etiam, ubi ipsi placuit, reformata et emendata, tanquam ab ipso Christo Domino missa unusquisque habere possit; vos omnes et singulos, Fratres amplissimi, in Christo adhortamur et obsecramus, et, in quantum opus est, à vobis omnibus et singulis petimus et requirimus, ut ultimæ nostræ Synodi provincialis decreta unusquisque, sicut jam supra innuimus, in suâ Diœcesi promulgare curet, et eorum observationi invigilet.

Et pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum, perpetuò vobis augeatur, multiplicetur et perficiatur. Amen.

Datum Rothomagi, in Palatio nostro Archiepiscopali, sub signo sigilloque nostris ac secretarii nostri subscriptione, anno rep. sal. millesimo octingentesimo quinquagesimo secundo, mensis Aprilis die decimâ octavâ, Dominicâ in albis depositis.

† LUDOVICUS, *Archiepiscopus Rothomagensis.*

De Mandato III. et Rev. D. D. Archiep.,

LEBEL, *Can. Secr.*

INDEX.

PRIMÆ PARTIS.

Litteræ indictionis.	pag. 5
Excerpta de actis.	7
Decretum de aperiendâ Synodo.	13
Decretum de Modo vivendi in Concilio.	13
Decretum de publicandis variorum Concilii officiariorum nominibus.	14
Decretum de non discedendo.	14
Decretum de præjudicio non inferendo.	14
Decretum de professione fidei.	15
Decretum de indicandâ secundâ sessione	18

SECUNDÆ PARTIS.

Decretum I. De fide catholicâ	19
Decretum II. De Cultu Dei et sanctorum.	22
Decretum III. De Beatissimâ Virgine Maria.	23
Decretum IV. De Indulgentiis.	24
Decretum V. De Studiis ecclesiasticis.	24
Decretum VI. De summo Pontifice.	25
Decretum VII. De Metropolitanò.	26
Decretum VIII. De Episcopis.	26
Decretum IX. De Canonicis.	28
Decretum X. De Decanis.	28
Decretum XI. De Parochis et de aliis Presbyteris et Clericis.	29
Decretum XII. De Sacramentorum Administratione.	31
Decretum XIII. De Baptismo.	32
Decretum XIV. De Confirmatione.	34
Decretum XV. De Eucharistiâ.	34
Decretum XVI. De celebratione Missæ.	35
Decretum XVII. De Pœnitentiâ.	36
Decretum XVIII. De Extremâ Unctione.	37
Decretum XIX. De Ordine.	38

INDEX.

51

Decretum XX. De Matrimonio.	38
Decretum XXI. De Disciplinâ ecclesiasticâ.	39
Decretum XXII. De Cœmeteriis et Exequiis.	40
Decretum XXIII. De piis Sodalitatibus et Confraternitatibus.	40
Decretum XXIV. De Monasteriis et Congregationibus.	41
Decretum XXV. De Concilio provinciali et de Synodo diœcesanâ.	42

TERTIÆ PARTIS.

Decretum de Testium synodaliâ Promulgatione.	44
Decretum de Decretorum synodaliâ Subscriptione	45
Decretum de proximi Concilii Indictione.	45
Decretum de Fine Concilii.	45

QUARTÆ PARTIS.

Eminentissimi Cardinalis Maii Litteræ.	46
Mandatum D. D. Archiepiscopi de promulgando Concilio	48